

man tromler hen over dem i de her beslutninger, men også bliver bedre til at inddrage dem og får spurgt det enkelte barn, hvad det egentlig er, det har brug for i denne her situation.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Netop når der er tale om familiepleje, jeg tror også, at socialministeren var inde på det faktum, er der jo tale om, at rigtig mange mennesker knytter meget stærke bånd, fordi man kommer ind i en helt almindelig familie frem for et institutionslignende ophold af en eller anden karakter. Derfor vil jeg godt spørge den konservative ordfører uden at tænke på muligheder for, hvordan vi rent praktisk kan gøre det, men blot for at få en holdningstilkendegivelse: Synes fru Charlotte Dyremose, at 1 måned er lang tid til at få afklaret det, at man lige pludselig ikke længere skal være i en familie, hvor man selv har knyttet mange bånd, og hvor også resten af den plejefamilie, man har været i, har knyttet mange bånd, eventuelt gennem mange år?

Kl. 21.25

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

I det eksempel, fru Sandy Brinck skitserer, hvor der er et godt og stabilt forhold mellem barnet og plejefamilien, er jeg fuldstændig enig i, at det kan virke meget problematisk. Problemet kan så opstå der, hvor der også er et forhold til forældrene, som skal varetages, eller i øvrigt i de situationer, hvor der måske opstår nogle andre problematikker barn og plejefamilie imellem. Derfor synes jeg, det er svært at sige sådan firkantet, at man skal have en bestemt afgrænsning af, hvor hurtigt det kan ske, og hvor hurtigt det ikke kan ske.

Men jeg er fuldstændig enig i, at i de situationer, hvor barnet selv ønsker at være i plejefamilien, og hvor plejefamilien ønsker at varetage barnets interesser, virker det voldsomt, hvis en hjemtagelse f.eks. sker meget pludseligt, og uden at de berørte parter føler, at de er involveret.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Det, vi diskuterer, er forholdene for nogle af de mest udsatte børn, vi har, og selv om jeg forstod, at regeringen lægger stor vægt på en anbringel-

sesreform, synes jeg, at det er meget velkomment, at vi får indspark både til den reform og til debatten i øvrigt. Man kan sige, at de sværeste opgaver overlader man sædvanligvis til de mest uddannede folk.

Jeg er principielt enig i den meget fine balance, som jeg synes forslaget har, også mellem, at man på den ene side ikke skal lave det her område professionelt, men modsat skal man også sikre, at de mennesker, der arbejder inden for det her område, har mulighed for den uddannelse, der kvalificerer dem så godt som muligt til en af de sværeste opgaver overhovedet.

Derfor synes jeg, det er en god idé at sikre nogle obligatoriske forberedende kurser, som er den ene del af forslaget, også fordi det ikke ser for smukt ud, hvis vi kigger de undersøgelser igennem, der er lavet på kvaliteten af anbringelser. For nu at sige det pænt så skyldes det selvfølgelig ikke alene dem, der får anbringelsen, når den har fundet sted, det er også hele det forberedende arbejde, og det er jo så alt det, vi diskuterer i forbindelse med anbringelsesreformen. Men jeg synes, det er vigtigt og godt, at vi også får den her del af diskussionen.

Det er også vigtigt i forbindelse med tankegangen om at bryde den negative sociale arv, som jeg har forstået at også regeringen er optaget af, for hvis det skal lykkes, er det jo helt afgørende, at det er velkvalificeret, overvejet arbejde, der foregår med de her børn og unge.

Den anden del af forslaget drejer sig om forlængede opsigelsesvarsler for familieplejer. Det er meget aktuelt også i øjeblikket, fordi det, der sker i en række kommuner på grund af regeringens generelle politik på det her område med det stramme jerngreb om kommunernes økonomi med en økonomiaftale, der direkte peger på anbringelsesområdet som et af områderne, hvor udgifterne skal ned, er, at kommuner hjemtager børn.

Det er ret åbent, hvad der foregår. Der er oven i købet socialudvalgsformænd i kommunerne, også fra regeringspartierne, der helt uden at rødme står frem i fjernsynet og forklarer, at det er de i gang med, fordi de ikke har råd til at have deres børn anbragt.

Det er situationen rundt omkring. Det er også det, vi får meldinger om fra familieplejen, det er det, vi får meldinger om fra opholdssteder, der må lukke, fordi der ikke længere kommer børn. Det er det, vi får meldinger om fra døgninstitutioner, der har tomme pladser. Det er i øvrigt paradoksalt, at i en situation, hvor alle meldinger